

dem, der ved Siden af deres større Udvikling have en større Velstand. Det er en Grundfeil ved dette Forslag, at det gaaer ud derpaa, men det hidrører som sagt fra, at den hele Udviklingsrække, som vi gjenemgaae, ikke hænger sammen; den Eine hæfter frem med Sit, den Anden med Sit, men Ingen behersker det Hele og faaer det til at hænge sammen. Vor hele Forfatning viser hen til Udviklingen af et friere Liv, men det skal først udvikles gjenem det kommunale Liv. Vort Retsssystem er ikke saaledes, at Noget tør staae frem og sige: Den Mand er dømt for Tyveri, skjøndt han ikke har stjaalet; der er ikke overdrevne Forlegheder tilstede, som skulde friste til at forhaste sig i denne Retning. Man kan undertiden have givet En og Anden et Pund Straf for meget for et Pund Forseelse for lid; under hele dette Afveiningsvæsen af inkommensurable Størrelser begaaer man daglig saadanne Feil, men dem retter man ikke ved noget som helst Retsystem. Jeg troer ikke, at noget Udskift vil være istand til at forbedre dette. Men det er det, man har villet ved dette Lovudkast, og det er Feilen derved, det ligger paa Bunden af den hele Betragtningssmaade, som her har gjort sig gjældende. Gaaer man derimod ud fra, at Amtet er den egentlige Dvrighedsinddeling her i Landet, og at Politiet svarer til hvert Amt, hvori der dog ogsaa er kommunale Dvrigheder tilstede, der ligesom den i Kjøbenhavn kan holde Fingeren paa Pungen og paasee, at det, der skeer, er hensigtsmæssigt, saa vil man ikke savne, hvad der behøves for Anklagemagten, saa vil man finde Midlerne dertil i de forskjellige Instituter, som der findes, og finder man dem ikke der, er der andre Steder, hvor man vil vide at finde dem. — Der er imidlertid et væsentligt Spørgsmaal, som burde være afgjort, før vi komme ind herpaa, og som jeg allerede berørte ved Behandlingen af Lovudkastet om Underretskredsene, nemlig det, at den hele Magistratur i Byerne bør udløses fra at være en Statsfag og lægges ind under Kommunevæsenet; naar det skeer, behøve vi ikke at være forlegne med Politimestre og Politifuldmægtige som Magistratspersoner. — Da Amtmanden er en høi Dvrighedsperson, som saa at sige er Repræsentant for Stats-

magten indenfor Amtets Grændser, da han desuden har en lovgivende Magt, maae vi dernæst betænke, om han ikke saa nær som muligt i sig bør indeslutte alle de Instituter, hvortil man forlanger, at Amtterne skulle udrede Pengemidlerne. Det er denne Betragtning, som bør beherske Behandlingen af dette Lovforslag, og da jeg har hørt udtale af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Kreds (H. Sæge), at det ikke hæfter dermed, og at der dog vil gaae Aaringer hen, inden det vil komme til Anvendelse, vilde jeg meget ønske, at man, dersom det kommer til et Udvalg, hellere vil omarbejde det heelt og holdent efter et System, som svarer til, hvad der er gjort gjældende for Kjøbenhavns Kommune, end lade det blive staaende som et generaliseret Politivæsen over hele Landet. Efter dette Lovudkast vilde vi heri Landet faae to Politier, Kjøbenhavns Politi og Landets Politi, thi det forholder sig ikke saa, som man troer, at hver Retskreds skulde udgjøre et Politivæsen for sig; det vilde ikke komme til at staae i samme Forhold som Politivæsenet i Kjøbenhavn. Jeg fastholder, altsaa, at denne Lov er anlagt paa et aldeles feilagtigt Grundlag, hvilket for det Første beroer derpaa, at der er en Mængde Personer i de forskjellige Retskredse, som man skal skaffe Forsørgelse i den kommende Tid, ligesom de have haft den i den foregaaende, og med hvem man vilde være i Forleghed, hvis man paa eengang slog ind paa en anden Vej. For det Andet beroer det derpaa, at man har ladet det tilkommende Nævningsvæsen være fremherskende, og ikke har kunnet gjøre sig det klart, at Politimyndigheden, naar man adskiller den fra Dommermyndigheden, ikke nødvendigvis hører til samme Kreds som denne, men kan udvides eller indskrænkes, eftersom Forholdene kræve det. Man er altsaa gaaet ud fra en Betragtning, som ikke ligger i Sagens egen Natur; man har ikke haft det Grundlag for sig, som man behøvede, idet man har savnet en kommunal Ordning, hvorpaa man kunde arbejde, og dog har man villet føre Sagen igjennem i en saadan Skikkelse, at den Ordning, som fremkom, faae ud som endelig. Det lader sig ikke gjøre; jeg troer, det er et meget uheldigt Forsøg.